บทที่ 1
บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ในอดีต เพศหญิงถูกกำหนดบทบาท โดยค่านิยมและความเชื่อในสังคม ซึ่งทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันทั้งในหน้าที่การงานและบทบาททางสังคม เพศหญิงจึงเป็น **ผู้ถูกเลือก** จากผู้ชายและผู้หญิง โดยจะพิจารณาผู้หญิงจากความเชื่อและความพอใจของผู้เลือก เช่น ผู้หญิงที่เหมาะจะเป็นภรรยาที่ดีต้องเป็นสาวบริสุทธิ์ ต้องมีกิริยามารยาทเรียบร้อย ทั้งยังต้องเก่งในด้านการบ้าน การเรือน ไม่ว่าจะเป็นการทำอาหาร งานฝีมือ และการปรนนิบัติผู้ชายทุกอย่าง เหล่านี้ถือเป็นคุณสมบัติสำคัญที่ลูกผู้หญิงทุกคนจะต้องมีโดยไม่ขาดตกบกพร่อง

และพ่อแม่ของฝ่ายหญิงจะยกลูกสาวของตนให้แต่งงานกับใครก็ได้โดยที่ลูกไม่มีสิทธิ์แสดงความคิดเห็น ไม่ว่าจะรักหรือไม่รัก เมื่อพ่อแม่เลือกให้ หรือเมื่อมีผู้ชายมาสู่ขอก็ต้องยอมแต่งงานออกเรือนไปเป็นสมบัติของผู้ชาย ผู้หญิงไม่มีสิทธิ์เลือกผู้ชายที่จะมาเป็นคู่ชีวิตของตน แม้แต่ชอบใครก็ต้องเก็บความรู้สึก การแสดงอารมณ์อย่างตรงไปตรงมาเป็นเรื่องที่ไม่ควรปฏิบัติ เนื่องจากถูกฝึกให้เป็นเพศที่ต้องตาม ต้องยอม และต้องอดทน

เมื่อแต่งงานออกเรือนไปไม่ว่าชีวิตคู่จะมีปัญหามากน้อยแค่ไหน ผู้หญิงก็จะต้องเป็นฝ่ายอดทนมากกว่าผู้ชาย ต้องพยายามประคับประคองชีวิตคู่ให้ราบรื่น ถึงแม้ว่าสามีจะไปมีผู้หญิงอื่นเนื่องจากเหตุผลใดก็ตาม เช่น

" ความต้องการทางเพศของผู้ชายเป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะต้องหาทางปลดปล่อย หรือตอบสนองอย่างน่าเห็นใจ ในขณะที่ความต้องการทางเพศของผู้หญิงไม่จำเป็นจะต้องกระทำเช่นนั้น " (รัตนา ธนาพรสังสุทธิ์ อ้างถึงใน ศุลีมาน นฤมล, 2530) ผู้ชายจึงสามารถแสดงออกหรือแสดงความต้องการได้อย่างเต็มที่ไม่มีขอบเขต และจะมีภรรยากี่คนก็ได้ สังคมไม่รังเกียจ เพราะการมีภรรยาคนเดียว นาน ๆ ไปก็เหมือน " น้ำพริกถ้วยเก่า " จำเป็นต้องเปลี่ยนรสชาติกันบ้าง และค่านิยมของการมีลูกหลายคน ไม่ว่าจะเป็น ชาวไร่ ชาวนา ผู้ใช้แรงงานและผู้ที่ทำการค้าขายต่างต้องการมีสมาชิกในครอบครัวเยอะ ๆ เพื่อช่วยกันทำมาหากินและโดยเฉพาะลูกชายเพื่อเป็นผู้สืบสกุลด้วย

ในชนชั้นระดับสูงก็เช่นเดียวกัน การมีลูกเยอะ ๆ จะช่วยในบริหารงานและการปกครองเพราะเลือดเนื้อเชื้อไขเดียวกันย่อมเป็นที่ไว้วางใจและสามารถรับใช้ใกล้ชิดกว่าบุคคลอื่น ดังนั้นการที่ผู้ชายมีภรรยาหลาย ๆ คน สังคมก็ยอมรับซ้ำยังยกย่องว่าชายนั้นมีบุญวาสนา ขุนนางและข้าราชการในสมัยก่อนถือว่าการมีภรรยาหลายคนเป็นเครื่องประกอบเกียรติยศ

ด้วยเหตุดังกล่าวผู้หญิงจึงต้องเก็บกดความต้องการทางเพศและเรียนรู้เรื่องเพศอย่างจำกัด เพราะคนไทยทั่วไปถือว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องที่ควรปกปิด ผู้หญิงไม่ควรรู้หรือสงสัยเรื่องเหล่านี้ เพราะเมื่อแต่งงานไปสามีก็จะสอนเอง ที่สำคัญแม้ผู้หญิงไม่มีความสุขทางเพศก็ต้องทนทำหน้าที่ภรรยาและแม่ที่ดีไม่สามารถเรียกร้องใด ๆ เรื่องเพศรส ถึงแม้สามีเสียชีวิตไม่ว่าด้วยเหตุใดก็ตาม ผู้หญิงไทยในสมัยก่อนก็ไม่อาจแต่งงานใหม่ได้เพราะเกรงกลัวต่อคำครหานินทา ผู้ชายมักไม่สนใจหญิงม่ายเพราะถือว่าเป็นหญิงที่ไม่บริสุทธิ์และการอยู่กินกับหญิงม่ายอาจจะทำให้ผู้ชายต้องมีจุดจบในชีวิตเหมือนสามีคนแรกของเธอ แต่ในทางตรงข้ามถ้าหากภรรยาเสียชีวิตลงด้วยเหตุใดก็ตาม ผู้ชายสามารถแต่งงานใหม่ได้ทันทีเพื่อผู้หญิงคนใหม่จะได้รับช่วงการดูแลบ้าน ปรนนิบัติสามีและดูแลลูกต่อจากภรรยาคนเดิม

ดังนั้น ผู้หญิงสมัยก่อนจึงจำเป็นต้องเรียนรู้ และฝึกฝนวิชาการบ้านการเรือน ไม่ให้ขาดตกบกพร่องเพราะจะเป็นวิธีเดียวที่มัดใจสามีไม่ให้ไปมีผู้หญิงอื่น ดังคำกล่าวที่ว่า "เสน่ห์ปลายจวักผัวรักจนตาย" และ อีกวิธีที่จะทำให้ผู้หญิงไม่ออกนอกลู่นอกทางไปทำสิ่งไม่ดี ไม่งาม และพร้อมในการที่จะเป็นผู้ถูกเลือกมาเป็นภรรยาและแม่บ้านที่ดี ก็คือการกีดกันไม่ให้ผู้หญิงรู้หนังสือ ดังปรากฏในประวัติวรรณคดีว่า

...ด้วยเกรงว่าจะไปริอ่านเล่นเพลงยาว ซึ่งเพลงยาวนั้นถือกันว่าเป็นทั้งสื่อและสารแห่งความรักอย่างหนึ่ง ซึ่งถือกันว่าเป็นเรื่องน่าบัดสี เพราะแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นคนใจแตก อาจจะถึงแก่แหกคอกล่วงละเมิดขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามไปสู่ความต่ำช้าน่าอาย เป็นที่หัวเราะเย้ยไยไพของเพื่อนบ้านสักวันหนึ่งก็อาจเป็นได้ (กาญจนา แก้วเทพ, 2535)

สาเหตุอีกประการหนึ่งที่ผู้หญิงไม่ได้รับโอกาสศึกษาเล่าเรียนอย่างจริงจังเพราะ "การศึกษาเมื่อก่อน ตั้งแต่สมัยสุโขทัยเป็นต้นมาจนมาถึงสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้นระบบการศึกษาอาศัยพระในวัดเป็นส่วนใหญ่ จึงทำให้เด็กชายมีโอกาสได้เรียนหนังสืออย่างเป็นทางการมากกว่าเด็กหญิง " (สายสมร เฉยตรองการ, 2528) ส่วนเด็กหญิงก็ได้ศึกษาเรื่องอื่น ๆ กล่าวคือ

"...เด็กผู้หญิงนั้นมีโอกาสศึกษาอบรมวิชาความรู้ด้านต่าง ๆ จากสถาบันครอบครัวเป็นส่วนใหญ่ สตรีจะได้รับความรู้กว้างขวางเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับพื้นฐานความรู้ของบิดา มารดาหรือญาติผู้ใหญ่ " (บุญยงค์ เกตุเทศ, 2517)

ดังนั้น ในกระบวนการสื่อสารตั้งแต่อดีตผู้หญิงจึงถูกกำหนดให้มีสถานะเพียงอย่างเดียวคือการเป็นผู้รับสาร สารเหล่านั้นส่วนมากเป็นคำสั่งสอน ข้อห้ามและข้อปฏิบัติเพื่อให้ถึงพร้อมซึ่งการเป็นกุลสตรี ผู้หญิงจะไม่มีสิทธิ์โต้แย้ง หรือขัดขืน มีหน้าที่เพียงทำตามเท่านั้น

ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ค่านิยมที่ว่าผู้หญิงไม่จำเป็นต้องรู้หนังสือเริ่มเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากเจ้านายชั้นสูงได้มีโอกาสศึกษาต่อต่างประเทศและได้เห็นตัวอย่างความเสมอภาคทางการศึกษาของบุรุษและสตรี มิชชั่นนารีที่มาเผยแพร่ศาสนาก็เผยแพร่แนวความคิดลักษณะเดียวกัน การขยายอาณานิคมมาถึงภูมิภาคเอเชียทำให้อารยธรรมตะวันตกเข้ามามีอิทธิพลในสังคมไทย ผู้หญิงจึงมีโอกาสศึกษาเล่าเรียนมากขึ้น โดยเริ่มจากเจ้านายฝ่ายหญิงได้เสด็จไปทรงศึกษายังต่างประเทศบ้าง มีมิชชั่นนารีเข้ามาสอนเจ้านายฝ่ายหญิงในวังบ้างและมาตั้งโรงเรียนบ้าง ทำให้การศึกษาเปลี่ยนแปลงไปดังนี้

จนในที่สุด การศึกษาได้ขยายวงกว้างไปสู่สามัญชน และการเปลี่ยนแปลงระบบการศึกษาที่มีผลต่อประชากรสตรีทั่วประเทศครั้งสำคัญที่สุดก็คือ เมื่อพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงตราพระราชบัญญัติประถมศึกษา เมื่อปี พ.ศ. 2466 บังคับให้เด็กชายหญิงเข้าเรียนหนังสือในโรงเรียนประชาบาล ทำให้การศึกษาแพร่ขยายถึงประชาชนทั่วไปทั้งชนบทด้วยตั้งแต่นั้นมา (พิมพ์ฤทัย ชูแสงศรี, 2534)

เมื่อการศึกษาขยายวงกว้าง การเผยแพร่ความรู้ในเรื่องต่าง ๆ ต่อสาธารณชนก็พัฒนาขึ้นจากการถ่ายทอดความรู้ซึ่งเป็นการสื่อสารที่เป็นส่วนตัว ถ่ายทอดกันระหว่างบุคคลสู่บุคคล ส่วนใหญ่จะเป็นคนในครอบครัว ญาติพี่น้อง ไม่ค่อยมีการบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร เพราะการสร้างตำราเมื่อก่อนต้องคัดลอกด้วยมือใช้เวลานานจึงไม่เป็นที่นิยมกัน ถ้าหากสาขาความรู้บางอย่างไม่มีผู้สืบทอด วิชานั้นก็จะสูญหายไปพร้อม ๆ กับการเสียชีวิตของผู้รู้

การเผยแพร่ความรู้สู่มวลชนยุคแรกโดยอาศัยแผ่นศิลาเป็นสื่อในการจารึกความรู้ต่าง ๆ แต่เนื่องจากมีผู้รู้หนังสือในวงแคบ ผู้ที่จะมีโอกาสได้ศึกษาแผ่นศิลาก็มักจะเป็นชนชั้นสูงเท่านั้น ในเวลาต่อมาความรู้ในรูปแบบของ " หนังสือ " เริ่มปรากฏอย่างจริงจังมากขึ้นเมื่อเทคนิคการพิมพ์สมัยใหม่เข้าสู่สังคมไทยและทำให้เกิดการพัฒนาระบบการศึกษาอักขวิธี (พิมพ์ฤทัย แสงชูศรี, 2534)

รูปแบบการถ่ายทอดความรู้จากบุคคลสู่บุคคลจึงเปลี่ยนแปลงไป เมื่อเกิดความก้าวหน้าทางด้านการพิมพ์ทำให้มีการผลิตหนังสือ ซึ่งถือเป็นสื่อในการเผยแพร่ความรู้ไปสู่มวลชน ทำให้เกิดความรู้ ความเข้าใจที่ตรงกัน เหมือนกัน เพราะหนังสือเป็นสื่อที่เป็นลายลักษณ์อักษร สามารถอ่านทบทวนได้เมื่อไม่แน่ใจ และสามารถนำมาอ้างถึงได้ นอกจากหนังสือจะเป็นสื่อที่ให้ความรู้ในรูปแบบของตำรา ความรู้ในด้านต่าง ๆ แล้ว หนังสือยังเป็นสื่อที่สร้างความบันเทิงให้กับมวลชนด้วย

ฐานะของผู้หญิงซึ่งแต่เดิมเป็นเพียงผู้รับสารที่ไม่มีอิสระในการเลือกรับสาร เมื่อมีโอกาสได้รับการศึกษามากขึ้นและมีโอกาสในการทำงานเพิ่มขึ้นทำให้ผู้หญิงมีประสบการณ์และมุมมองที่กว้างขึ้น ผู้หญิงเหล่านี้จึงพยายามเปลี่ยนสถานภาพของผู้หญิงโดยรวมซึ่งเป็นเพียงผู้รับสารที่ไม่ค่อยมีบทบาทมาเป็นผู้ส่งสาร โดยการเขียนนิยายซึ่งเป็นการถ่ายทอดและเผยแพร่ความคิด ทัศนคติของผู้หญิงสู่สาธารณชน เพื่อทำให้เกิดการยอมรับผู้หญิงในฐานะอื่นที่ไม่ใช่เฉพาะฐานะภรรยาเพียงอย่างเดียว และบางกลุ่มก็ทำนิตยสาร แต่ก็ยังเกิดข้อคลางแคลงใจในหมู่ผู้ชายตามที่ ชลธิชา พันธ์พานิช กล่าวว่า

เมื่อผู้หญิงออกหนังสือสำหรับผู้หญิงในระยะแรกก็มีการสงสัยกันในหมู่ผู้ชายว่าหนังสือเหล่านั้นเขียนโดยหญิงแท้จริงหรือ นั่นก็คือ ผู้ชายยังไม่เชื่อผู้หญิงจะมีความสามารถพอที่จะทำกิจการอย่างนี้ได้ เมื่อผู้หญิงเรียกร้องสิทธิเท่าเทียมทางการศึกษา ผู้ชายก็ออกโรงโต้ตอบว่า หน้าที่ของผู้หญิงคือการเป็นแม่บ้านแม่เรือน หลักสูตรการศึกษาของผู้หญิงก็ควรเน้นไปในด้านนั้น ...

ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 นวนิยายแนวที่นักเขียนหญิงถนัดและได้รับความนิยมอย่างสูงคือ นวนิยายแนว "พาฝัน" ซึ่งทำให้ผู้อ่านได้หลีกหนีสภาพความเป็นจริงในสังคมชั่วครู่ชั่วยาม และมีความสุขกับการได้อ่านเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความรักที่ต้องพรัดพรากหรือเข้าใจผิดแต่ในตอนจบก็ลงเอยด้วยความสมหวัง เพราะผู้หญิงที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตคือผู้หญิงที่ได้แต่งงาน

...สร้างค่านิยมในชีวิตของผู้หญิงว่าการประสบความสำเร็จในชีวิตคือ การมีสามีและครอบครัวที่ดี สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้หญิงติดอยู่กับกรอบโครงของเรื่องครอบครัว เรื่องการเลือกคู่ครองจึงมีแนวโน้มที่จะสนใจในเรื่องอ่านเล่นซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้และเนื้อหาซึ่ง " พาฝัน " ก็สร้างความฝันอันสวยสดงดงาม มาทดแทนในความจริงที่ผู้หญิงไม่สามารถมีชีวิตอันหวานชื่นเช่นในนวนิยายได้ "ความฝัน" อันหล่อเลี้ยงความรู้สึก ของผู้หญิงในสภาพสังคมที่มีความบีบคั้นในด้านต่าง ๆ... (พิมพ์ฤทัย ชูแสงศรี, 2534)

แต่นักเขียนหญิงอย่าง ดอกไม้สด หรือ ม.ล. บุปผา นิมมานเหมินทร์ (สกุลเดิม กุญชร) ได้ให้ " ภาพการแหวกกฎเกณฑ์เก่า ๆ ที่จำกัดหญิงเกินไป อาทิ การขอหย่าจากสามีเนื่องจากสามีมีเมียน้อย เป็นต้น ผู้หญิงในชนชั้นสูงสมัยใหม่มีบทบาทต่อกิจกรรมในการสมาคมนอกบ้านหลายประการ อาทิ การเล่นกีฬา การเต้นรำ หรือการมีอิสระในการคบเพื่อนต่างเพศ " ส่วนนักเขียนหญิงอีกคนที่มีผลงานออกมาในยุคที่ใกล้เคียงกัน คือ ก. สุรางคนางค์ หรือ กัณหา เคียงศิริ (สกุลเดิม วรรธนะภัฏ) " ได้เสนอแง่คิดเกี่ยวกับการมีชู้ของภรรยาในแง่ที่ว่า ปัญหาระหว่างสามีกับภรรยานั้น จะตัดสินว่าถูก หรือผิดศีลธรรมอย่างไร ควรจะศึกษาหรือรู้มูลเหตุของปัญหาเสียก่อน (สายสมร เฉยตรองการ, 2528)

นวนิยายที่ทำให้ ก.สุรางคนางค์ เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายมากที่สุดคือ <u>หญิงคนชั่ว</u> (2480) ซึ่งสำหรับยุคนั้นคนอ่านพากันลงความเห็นว่าเป็นเรื่อง " โป๊ " ถูกวิพากษ์วิจารณ์กันไป ต่าง ๆ นา ๆ ปฏิริยาเช่นนั้นช่วยกระพือชื่อของ ก. สุรางคนางค์ ให้ผู้สนใจทั้งใยดีและไม่แยแส แต่ในบรรดานักวิจารณ์ มีพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์ เป็นพระองค์หนึ่งที่วิจารณ์ หญิงคนชั่วว่า "... เป็นเรื่องที่อ่านให้สนุกเพลิดเพลินก็ได้ จะอ่านให้เป็นประโยชน์ก็ได้ ทั้งไม่มีเรื่องหยาบลามก หญิงสาวอ่านจะได้เป็นความรู้ไม่มีอันตราย สรุปรวมว่าข้อทุกข้อที่จะทำให้หนังสือนี้เป็น

หอสมุดกลาง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หนังสืออ่านเล่นที่ดีและเป็นประโยชน์... " (บทประพันธ์บนเรือราชปุตนะในท้องทะเลแดง อ้างถึงใน สายสมร เฉยตรองการ, 2528)

จากการวิพากษ์วิจารณ์งานเขียนของ ก.สุรางคนางค์ ทำให้สันนิษฐานได้ว่า เมื่อผู้หญิงมีอาชีพเป็นนักเขียน ไม่ได้หมายความว่าผู้หญิงมีสิทธิ์เขียนทุกอย่างที่อยากเขียน มีการแบ่งขอบเขตกันในการผลิตงานโดยใช้เพศเป็นเกณฑ์ ถ้าหากผู้หญิงเป็นนักเขียน สังคมก็คาดหวังให้ผู้หญิงเขียนแต่เรื่อง พาฝัน เรื่องความรัก ครอบครัว ที่มีเนื้อหาซ้ำซาก เดิม ๆ คือ พ่อแง่ แม่งอน และลงท้ายด้วยการแต่งงาน อยู่กินกันอย่างมีความสุข แต่ถ้าหากผู้หญิงจะผลิตงานเขียนที่มีเนื้อหาแหวกแนว หรือหวือหวากว่าที่เคยเขียนก็จะถูกวิพากษ์วิจารณ์ ไม่เป็นที่ยอมรับโดยเฉพาะ เรื่องเพศซึ่งถือว่าเป็นเรื่องของผู้ชายมาตั้งแต่โบราณ ผู้ผลิตซึ่งเป็นเพศชายมีสิทธิ์ที่จะสอดแทรกกิจกรรมทางเพศไว้ในวรรณกรรม ซึ่งกิตติ กันภัย (2535) ได้ให้ความเห็นไว้ว่า

ผู้ผลิตสื่อเหล่านี้จะสร้างจินตนาการทางเพศบรรจุลงไปในสื่อที่ตนผลิต จินตนาการทางเพศที่ปรากฏในสื่อนี้ จะเป็นสิ่งตอบสนองความต้องการของมวลชนผู้รับสาร ทำให้ผู้รับสารเกิดจินตนาการ สามารถหลีกหนีหรือหลีกเลี่ยงจากปัญหาและความกดดันทางเพศต่าง ๆ ในชีวิตจริง ทำให้รู้สึกผ่อนคลายและได้ปลดปล่อยอารมณ์ในระหว่างการเปิดรับ

เนื่องจากลักษณะการส่งสารผ่านทางงานเขียน ผู้ส่งสารและผู้รับสารไม่ได้พบปะกันโดยตรง เนื้อหาของสารจะถูกส่งผ่านสื่อซึ่งก็คือหนังสือ ดังนั้นผู้รับสารไม่ว่าจะเป็นเพศใด การศึกษามากน้อยแค่ไหน และไม่ว่าจะอยู่ที่ใดก็ถ้าที่จะรับสารเพราะพฤติกรรมการรับสารสามารถทำได้ทีละคน กล่าวคือผู้รับสารส่วนใหญ่จะอ่านหนังสือหนึ่งเล่มต่อคนหนึ่งคนในช่วงเวลาหนึ่ง ไม่เหมือนโทรทัศน์หรือวิทยุ ที่ลักษณะการรับสารสามารถทำได้พร้อมกันที่ละหลาย ๆ คนทำให้ขาดความเป็นส่วนตัวหรือการใช้จินตนาการเพื่อสร้างความเข้าใจหรือซาบซึ้งกับเนื้อหาอย่างเต็มที่ เป็นที่น่าสังเกตว่า เรื่องราวทางเพศที่ปรากฏในรูปแบบของบทอัศจรรย์ในวรรณกรรม ไม่ว่าจะเป็นพระอภัยมณี ลิลิตพระลอ ขุนช้าง ขุนแผน หรือวรรณกรรมเรื่องอื่น ๆ จะกล่าวถึงการมีเพศสัมพันธ์ของตัวเอกของเรื่องซึ่งเป็นผู้ชายอย่างสวยงามและชื่นชมถึงลีลาการมีเพศสัมพันธ์ "... วีรกรรมของอิเหนา ขุนแผน พระอภัยมณี จึงนอกจากจะรบเก่งแล้วยังต้องรักเก่งอีกด้วย การแสดงออกแบบพลิกแพลงทางด้านบทอัศจรรย์ คือตัวอย่างการกดขี่ทางเพศอย่างหนึ่ง..." (สันทัด ปฏิมากรรม อ้างถึงใน สุชาติ พงษ์พานิช, 2517)

ลักษณะโดยรวมของบทอัศจรรย์ หรือบทสังวาสในวรรณกรรมจะเป็นการชมโฉมความสวยงามของสรีระของเพศหญิง ทำให้เกิดอารมณ์และการมีเพศสัมพันธ์ตามมา ซึ่งผู้หญิงในบทอัศจรรย์หรือบทสังวาสขณะนั้นก็จะเขินอาย หรือปัดป้องเพื่อไม่ให้การล่วงเกินของตัวละครเพศชายจีดชีดเกินไป และสุดท้ายตัวละครเพศหญิงก็ใจอ่อนและยอมแต่โดยดี อาทิเช่น

พระสอดซ้อนกรกุมประทุมประทับ นางพลิกผลักผินพักตร์คอยผลักไส
พระก่ายกอดสอดคล้องทำนองใน นางจนใจจำเมินด้วยเกินกาย
(สิงหไตรภพ : สุนทรภู่ อ้างถึงใน สุชาติ พงษ์พานิช)

ส่วนงานเขียนประเภทร้อยแก้ว ในสมัยรัชกาลที่ 5 ก็เริ่มมีการพิมพ์เรื่องอ่านเล่นซึ่งในระยะแรก นวนิยาย เรื่องสั้นมักเป็นเรื่องแปล หรือได้เค้าโครงมาจากทางตะวันตก การแปลนวนิยายและเรื่องสั้น ไม่ได้เฉพาะภาษาอังกฤษเท่านั้น แต่ได้มีการแปลมาจากภาษาอื่น ๆ อีกด้วย " กล่าวคือ ในปี 2496 เนียน ฤรมโรหิต ได้แปลนวนิยายจีน เรื่อง นายอู๋เสียงจื่อ ออกเป็นภาษาไทย ให้ชื่อว่า คนลากรถ ลงนิตยสาร สยามสมัย รายสัปดาห์ ผู้แปลได้แปลมาจาก ภาษาจีนของเล้อหยู (นาม ปากกา เหล่าส้อง) [สุชาติ พงษ์พานิช, 2517]

นวนิยายเรื่องนี้มีบทอัศจรรย์ซึ่งใช้ดวงดาวเป็นสัญญลักษณ์

...มีบางครั้งที่ดวงดาวโทนดวงใหญ่พุ่งเฉียงเข้าไปในมุมมืดของท้องฟ้า แสงที่หางของมันยาวมากคล้ายกับไฟพะเนียงสีแดง แล้วค่อย ๆ กลายเป็นสีเหลือง ในขณะที่มันพุ่งออกไปอย่างสุดกำลังแรงเป็นครั้งสุดท้าย คล้ายกับมันมีความย่ามใจอย่างสุดขีด จึงเปล่งแสงสว่างออกมาทำเอามุมมืดของท้องฟ้าแห่งนั้นแจ่มกระจ่างเป็นสีขาวคล้ายกับว่ามันได้ทะลวงแทงเอาความมืดที่หนาตั้งหมื่นชั้นนั้นทะลุออกไป ทะลวงเข้าไปแล้วชงักอยู่กับที่ ปล่อยให้แสงสีขาวคล้ายน้ำนมคงลอยวนอยู่ที่นั่น เมื่อแสงสว่างที่เหลืออยู่ค่อยจางหายไป ความมืดก็คล้ายจะหมุนตัวไปมาหลาย ๆครั้ง แล้วค่อย ๆ มาบรรจบกันเข้าดังเดิม ครั้นแล้วดวงดาวทั้งหลายก็ค่อย ๆ กลับคืนสู่ตำแหน่งเดิมของมันอย่างแช่มช้า และอีดอาดแต่ก็ดูเหมือนจะแย้มยิ้มพริ้มพรายอยู่ท่ามกลางสายลมแห่งฤดูชุนเทียน
(เล้อหยู อ้างถึงใน สุชาติ พงษ์พานิช, 2517)

และงานเขียนที่ค่อนข้างได้รับการกล่าวขวัญอย่างมากในอดีตคือ " เรื่องของจัน ดารา " ของอุษณา เพลิงธรรม (นามแฝงของ ประมูล อุณหธูป) " ซึ่งเริ่มลงตีพิมพ์ติดต่อกันใน นสพ. สยามรัฐ สัปดาห์วิจารณ์ ตั้งแต่ฉบับ อาทิตย์ที่ 21 มิถุนายน 2507 เป็นต้นไป " (สุชาติ พงษ์พานิช, 2517) รงค์ วงษ์สวรรค์ (หนุ่ม) เคยเอ่ยถึงไว้ว่า " เป็นนวนิยายเกี่ยวกับกามารมณ์ที่เดินขึ้นสู่ถนนหนังสืออย่างองอาจที่สุด "

นอกจาก วรรณกรรมเรื่อง คนลากรถ และ เรื่องของจัน ดารา ยังมีวรรณกรรมอื่น ๆ ที่แต่งโดย นักประพันธ์ชาย เช่น เชิงชุม ไกรลาศ และ ต๊ะ ท่าอิฐ (นามปากกาของ ชูศักดิ์ ราษีจันทร์) ที่เขียนเรื่องราวต่าง ๆ แล้วมีเรื่องเพศสอดแทรก นิยายหรือเรื่องสั้นที่มีเนื้อหาเหล่านี้ล้วนเป็นผลงานของนักประพันธ์ผู้ชาย

ผู้หญิงถึงแม้จะมีโอกาสได้รับการศึกษาเท่าเทียมกับผู้ชายและมีอาชีพนักเขียนก็ไม่สามารถเขียนเรื่องเพศ เนื่องจากเป็นการกระทำที่สังคมไทยไม่ยอมรับเพราะแม้แต่จะอ่านหรือฟังหรือแสดงความอยากรู้เรื่องเหล่านี้ก็จะถูกห้ามปรามอย่างเคร่งครัด เพราะเป็นเรื่องหยาบผู้หญิงไม่สมควรที่จะรู้ ทั้ง ๆ ที่การเขียนเรื่องทางเพศที่เขียนโดยนักเขียนชาย ส่วนใหญ่มักจะมีเนื้อหาที่มองผู้หญิงเป็นแค่วัตถุระบายความใคร่ และดูถูกเหยียดหยามการกระทำที่แหวกกฎเกณฑ์ของผู้หญิง เช่น ถ้าในเรื่องใดที่กล่าวถึงผู้หญิงสูบบุหรี่ ก็จะเป็นนัยบ่งบอกว่า ผู้หญิงคนนั้น ถ้าไม่เป็นผู้หญิงที่มีอาชีพให้บริการทางเพศ ก็จะเป็นผู้หญิงที่เจนโลก โดยที่ผู้หญิงไม่มีโอกาสได้ปฏิเสธหรือโต้แย้งเลยเนื่องจากทั้งผู้ชายและสังคมไทยต่างไม่ยอมให้ผู้หญิงเลื่อนฐานะเท่าเทียมกับผู้ชายอย่างแท้จริง

กอบกุล อิงคุทานนท์ ได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับ Sexist Society ไว้ในบทวิจารณ์ สงครามระหว่างเพศของ " ทมยันตี " ไว้ว่า

ความสำเร็จของสิทธิสตรีนั้นส่วนมากเป็นทางรูปธรรม ส่วนทางนามธรรมแล้วลึกลงไปในใจและความนึกคิด ผู้ชายก็ยังถือว่าเป็นเพศที่เหนือกว่ากลาย ๆ และนามธรรมนั้นก็แสดงให้เห็นกลับมาทางรูปธรรม ยกตัวอย่างเช่น ถ้าผู้ชายมีเมียหลายคนก็จะไม่ถูกประนามว่ากระไร แต่ถ้าผู้หญิงจะทำอย่างนั้นบ้างก็จะถูกด่าว่าเป็นยิ่งกว่านางวันทอง หรือถ้าผู้หญิงกินเหล้า สูบบุหรี่ ก็ยังถูกมองอย่างตำหนิติเตียนและถูกหาว่าก๋ากั่น แม้ว่าเธอผู้นั้นจะมีสติครองอยู่ก็ตาม นี่คือสังคมที่แบ่งเพศ (Sexist Society) ซึ่งถ้ามองกันด้วยใจที่ยุติธรรมแล้ว การตำหนิติเตียนว่าดีหรือชั่วควรมองใน

แง่ของ เอกัตตบุคคล เพราะมนุษย์ทุกคนควรจะมองกันด้วยสายตาที่เป็นมนุษย์เหมือนกัน ดีหรือชั่วเพราะคนคนนั้นเป็นเช่นนั้น ไม่ใช่ตัดสินกันด้วย **เพศ** การเอ่ยอ้างว่าผู้หญิงไม่ควรกระทำหรือผู้ชายไม่ควรกระทำเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

อย่างไรก็ตามถึงแม้นักเขียนชายส่วนใหญ่ จะเขียนถึงผู้หญิงในเรื่องเพศที่เป็นลักษณะผู้หญิงต้องยอม ต้องตาม หรือ ผู้หญิงเป็นคนไม่ดีมายั่วยวนจนผู้ชายทนไม่ไหว แต่ก็ยังมีนักเขียนชายบางคนที่ได้รับอิทธิพลมาจากความเปลี่ยนแปลงในสังคม และจากการที่ผู้หญิงเริ่มมีบทบาทในสังคมมากขึ้น ได้แก่

..หลวงวิจิตรวาทการ ได้สร้างตัวละครหญิงของท่านให้มีความกล้า สามารถเป็นหลักให้ครอบครัวและพึ่งตนเองได้มากขึ้น นอกจากความกล้าหาญแล้ว ตัวละครฝ่ายหญิงของหลวงวิจิตรวาทการยังกล้าสารภาพผิดแม้ว่าการสารภาพนั้นจะทำให้เธอได้รับความอับอายหรือเสียผลประโยชน์ดังมีตัวอย่างดังนี้

พิไลลักษณ์ในเรื่อง อาทิตย์อัสดง พูดกับสามีของเธอว่า " ผู้ชายสามารถไปเกี่ยวข้องกับผู้หญิงอื่นทั้งที่ยังรักเมียของตัวอยู่ได้ฉันใด ฉันก็มีชู้ในขณะที่ยังรักเธออยู่ได้ฉันนั้น " (พลีชีพเพื่อชู้,หน้า 93) แล้วเธอก็สารภาพกับสามีของเธอถึงความสัมพันธ์ ระหว่างเธอกับนิวัติชายที่หลงรักเธอ
เจ้าหญิงสุดาดวง ในเรื่อง ดอกฟ้าจำปาศักดิ์ ทรงเล่าความเป็นไปทุกอย่างให้พระชนกฟังโดยมิได้ปิดบัง เริ่มตั้งแต่ที่จงรักนำดอกไม้มาถวายในวันวิสาขบูชาและเรื่องราวที่ติดต่อกันมาจนกระทั่งถึงการได้เสียกัน
นงลักษณ์ ในเรื่อง คืนสารรค์วันสวาท สารภาพกับมารดาว่าเธอยังติดต่อกับชายที่แม่ห้ามไว้และนัดพบจนได้เสียกัน (วาสนา บุญสม, 2535)

นอกจากนี้ยังมีนักเขียนรุ่น หลังรัฐประหาร 2490 ที่มีความสามารถในการประพันธ์ เรื่องสั้นจนเป็นที่ยอมรับ และผลงานของเขายังเคยชนะรางวัลในการประกวดโบว์สีฟ้า ครั้งที่ 1 ใน นิตยสาร สยามสมัย อ. อุดากร คือ นามปากกา ของ นายอุดม อุดากร นอกจาก " ตึกกรอสส์ " และ " สยุมพรเหนือหลุมฝังศพ " ที่ทำให้ทุกคนรู้จักเขาเป็นอย่างดีแล้ว " สัญชาตญาณมีด " ยังเป็นเรื่องสั้นที่ถูกกล่าวขวัญถึงและเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ ถกเถียงกันอย่างกว้างขวาง เนื่องจากเป็นเรื่องราวของภรรยาที่มีสามีป่วยเป็นวัณโรค จึงอยู่กินกันอย่างมีอุดมคติ เพราะสามีไม่สามารถข้อง

แวะกับภรรยาได้จนกระทั่งภรรยาได้เห็นเพื่อนพาแฟนมาขออาศัยมีเพศสัมพันธ์กัน ภรรยาจึงเกิดความต้องการและหาทางออกโดยอาศัยหมาพันธุ์อัลเซเชี่ยน แทนที่จะเป็นคนใช้หนุ่มซึ่งเห็นเหตุการณ์โดยตลอด และเมื่อสามีมาเห็นเข้าในวันหนึ่งจึงเกิดโศกนาฏกรรมขึ้น

สุชาติ สวัสดิ์ศรี (อ้างถึงใน เสถียร จันทิมาธร, 2517) ให้ความเห็นว่า ความคิดวิตถารทางเพศโดยการสมสู่กับสัตว์ที่ปรากฏในเรื่องของ อ. อุดากร นั้น ถ้าวิเคราะห์ในแง่จิตวิทยา โดยยกวรรณคดีไทยโบราณมาเปรียบเทียบ ก็จะพบว่า เนื้อหาดังกล่าว มิใช่เรื่องใหม่อะไรนัก เพราะพระอภัยมณีก็มีเมียเป็นผีเสื้อสมุทร เป็นนางเงือก หนุมานก็มีเมียเป็นปลา ข้อน่าคิดก็คือ ขณะที่วรรณคดีไทยแสดงภาพเหล่านั้นออกมา คนอ่านมิได้มีปฏิกิริยาคัดค้าน เพราะเป็นกิจกรรมของพระเอก แต่เมื่อนางเอกหาทางออกเช่นนั้นบ้างกลับถูกประนามอย่างรุนแรง สิ่งเหล่านี้อาจเป็นลักษณะกดขี่ทางเพศอย่างหนึ่ง

ดังนั้น เมื่อมิติทางสังคมของคนไทยเปลี่ยนแปลงไปทั้งเพศหญิงและเพศชาย พฤติกรรมในการรับรู้และยอมรับเรื่องราวต่าง ๆ ก็เปลี่ยนแปลงไปตามกระแสของโลก โดยเฉพาะเรื่องราวของอารมณ์ทางเพศ หรือการมีเพศสัมพันธ์ถือเป็นเรื่องธรรมดาและได้รับการยอมรับมากขึ้นว่าเป็นกิจกรรมทางธรรมชาติของ มนุษย์ปกติ... (จรูญพร ปรปักษ์ประลัย : 2538)

เรื่องราวทางเพศจึงถูกนำเสนอออกมาทางวรรณกรรมอย่างชัดเจนมากขึ้น แต่นักเขียนผู้หญิงก็ยังไม่สามารถเสนอเรื่องทางเพศอย่างตรงไป ตรงมาอย่างที่ผู้ชายทำได้ ยังคงต้องละเว้นไม่กล่าวถึงการมีเพศสัมพันธ์หรือมีก็อาจเป็นแค่จับมือถือแขน ความรักในนิยายสมัยก่อนจึงเป็นความรักที่ไม่มีความใคร่เข้ามาเกี่ยวข้อง เนื่องจากการใช้เทคนิคที่ละเว้นไม่บรรยายหรือบรรยายเพียงให้รู้ว่ากำลังจะเริ่มมีเพศสัมพันธ์แล้วข้ามไป

ในปัจจุบันได้มีนักเขียนหญิงกลุ่มหนึ่งเขียนถึงเรื่องราวทางเพศ สุกัญญา หาญตระกูล (อ้างถึงใน ศิริรัตน์ ทวีเลิศนิธิ, 2538) ได้แปลและอธิบายในเอกสาร " สู่ศาสตร์แห่งวิธีการศึกษาเกี่ยวกับ ผู้หญิง " ว่า

การเขียนหนังสือ คือการทำงานไม่ใช่การอยู่อย่างโดดเดี่ยวแต่เป็นการปลดปล่อยตัวเอง ประกาศให้ผู้อื่นรับรู้ และเป็นการจุดไฟแห่งการรวมตัวของสตรีที่ทุกข์ทรมานเช่นเดียวกับเธอให้เข้าใจ เห็นใจ และรวมตัวกันเพื่อต่อต้านการเอารัดเอาเปรียบในสังคมอันเกิดจากการเลือกปฏิบัติทางเพศและทัศนคติ เก่า ๆ ที่มีต่อเพศ

เมื่อผู้หญิงกลุ่มหนึ่งลุกขึ้นมาเขียนงานที่เกี่ยวกับเรื่องทางเพศต้องถือว่าเป็นความกล้าหาญในระดับหนึ่งเพราะเกือบทุกคนใช้ชื่อจริงแทนนามปากกาซึ่งเป็นการสร้างกระแสของการวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างกว้างขวางแต่ที่มากไปกว่านั้นคือ เรื่องราวที่พวกเธอนำเสนอในแนวอิโรติกจะมีลักษณะที่ " ตัวละครเพศหญิงเลือกที่จะมีเพศสัมพันธ์กับใครก็ตามที่เธอพึงพอใจก็แสดงให้เห็นว่าเธอได้มอบอิสระให้กับตัวเอง...อิสระที่เธอไม่เคยได้รับจากสังคมที่ผู้ชายเป็นใหญ่ " (จรูญพร ปรปักษ์ประลัย, 2538)

เวเรน่า ซเตฟาน (VERENA STEFAN) นักเขียนสตรีชาวเยอรมัน ได้เขียนคำนำหนังสือของเธอว่า เมื่อเริ่มต้นตัดสินใจเขียนเรื่อง HAUTUNGEN (หนังสือที่มีการอ้างอิงถึงมากที่สุดในวงการวรรณกรรมสตรีมีการตีความคำว่า HAUTUNGEN ว่าหมายถึงการถลกหนัง ลอกคราบ เปลือยกาย เป็นการเปิดโปงชีวิตเพศสัมพันธ์ของผู้หญิงที่ชื่อ VERUSCHKA) เธอได้ค้นพบว่าเธอไม่มีและไม่อาจจะหาภาษาใด ๆ มาบรรยายความรู้สึกนึกคิดและประสบการณ์ทางเพศสัมพันธ์ของเธอได้ เพราะภาษาที่มีใช้อยู่เป็นภาษาผู้ชายและเป็นภาษาที่ดูถูกผู้หญิง เป็นภาษาสกปรก อนาจาร เธอจึงตัดสินใจใช้ภาษาของเธอเอง เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและในเรื่องการบรรยายเพศสัมพันธ์เธอเลือกใช้ภาษาทางการแพทย์ เพราะเป็นภาษาเดียวที่ค่อนข้างเป็นกลางและแสดงการดูถูกดูแคลนสตรีเพศน้อยกว่าภาษาที่คนทั่วไปพูดกัน (ศิริรัตน์ ทวีเลิศนิธิ, 2538)

จากค่านิยมที่ถูกปลูกฝังกันมาหลายชั่วอายุคนว่าเพศหญิงไม่ควรแม้แต่จะคิดถึงเรื่องเพศหรือการมีสัมพันธ์ทางเพศ เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องปกปิด เป็นเรื่องไม่งาม ควรปล่อยให้เป็นหน้าที่ของผู้ชายที่สามารถแสดงความสนใจ พูดถึง เขียนถึง หรือแม้แต่แสดงความรู้สึกได้อย่างโจ่งแจ้ง

ดังนั้นเมื่อ สุจินดา ขันตยาลงกต นักเขียนหญิงเขียนถึงเรื่องลักษณะนี้อย่างตรงไป ตรงมา ชัดเจน ทำให้เธอโดนโจมตีว่าเป็นนักเขียนที่อื้อฉาวที่สุดแห่งปี 2536 (จรูญพร ปรปักษ์ประลัย, 2538) ตัวละครฝ่ายหญิงของสุจินดา เมื่อจะหลับนอนกับใครก็จะเกิดจากความพึงพอใจของฝ่ายหญิงและเธอก็จะเป็นผู้เลือกที่จะยินยอมหลับนอนโดยที่จะไม่มีใครสามารถบังคับตัวละครฝ่ายหญิงของ สุจินดา ได้

..สิ่งที่ สุจินดา ต้องการจะตะโกนบอกออกมาดัง ๆ ผ่านงานเขียนของเธอก็คือ ถึงเวลาแล้วที่ผู้หญิงจะต้องปลดปล่อยตัวเองออกมาจากกรอบกรงดังกล่าว โดยการต่อสู้กับความคิดที่จองจำผู้หญิงมาเป็นพัน ๆ ปี อย่างกล้าหาญ (จรูญพร ปรปักษ์ประลัย, 2538)

นักเขียนอีกคนที่ใช้นามปากกาว่า " สิริมา อภิจาริน " ก็ได้รับการกล่าวขวัญถึงอย่างกว้างขวางจากผลงาน ปลาหนีน้ำ เนื่องจากเป็นนวนิยายที่ได้รับความสนใจมากตั้งแต่ตีพิมพ์เป็นตอน ๆ ลงในนิตยสาร " ลลนา " เมื่อนำมาพิมพ์รวมเล่มก็ได้รับการต้อนรับจากผู้อ่านจนต้องนำมาตีพิมพ์เป็นครั้งที่สอง นอกจากนี้ นวนิยาย เรื่อง ปลาหนีน้ำ ยังได้ถูกนำมาสร้างเป็นละครโทรทัศน์ ทางสถานีโทรทัศน์ ช่อง 3 อีกด้วย

วาปี ผู้หญิงของ " สิริมา อภิจาริน " จากเรื่องปลาหนีน้ำ คือสาวนักเรียนนอกที่รักอิสระและบูชาความรักจนดูเหมือนไม่สนใจจารีตประเพณีดั้งเดิมแบบสังคมไทย

... ก็มีความรู้สึกว่านางเอกนี่ทำไมจะต้องดีปานนั้น ทำไมผู้ชายถึงสามารถมีคู่ได้ตั้งเยอะเปลี่ยนแล้ว เปลี่ยนอีก ทำไมผู้หญิงถึงเปลี่ยนไม่ได้ คือถ้าผู้ชายนี่กว่าจะแต่งงานได้เขาจะผ่านผู้หญิงมาตั้งเยอะมีคู่แล้วเปลี่ยน ทำไมเราให้ผู้หญิงทำบ้างไม่ได้หรือไง ... (จากบทสัมภาษณ์ " สิริมา อภิจาริน " โดย สุธาทิพย์ โมราลาย)

ส่วน อารยา ราชฎร์จำเริญสุข ผู้หญิงที่เป็นทั้งนักเขียนและศิลปิน งานของเธอแสดงให้เห็นถึงผู้หญิงที่ต้องการเป็นอิสระจากกรอบจำกัดของสังคม ประเพณี ไม่นิ่งเงียบก้มหน้ายอมรับทุกอย่าง เช่น ผู้หญิงรุ่นยาย รุ่นแม่ อีกต่อไป (บทสัมภาษณ์ อารยา ราชฎร์จำเริญสุข จากนิตยสาร ดิฉัน, 2538)

เรื่องสั้นของเธอจะมีชื่อเรื่องที่ล่อแหลมเช่น " ติดสัด " เป็นเรื่องที่เกิดจากผู้เขียนเริ่มมีความรักใหม่อีกหนและรู้สึกตื่นเต้น เร่าร้อนไปกับความรู้สึกนั้น หรือ " ปลายสาว " ที่เจ้าตัวให้สัมภาษณ์ถึงผู้หญิงในเรื่องสั้นของเธอว่า " ชักผ้าผ่อนหลุดลุ่ยละ (หัวเราะสนุก) มีคนถามเหมือนกัน มันเป็นไปเองตามวัยนะคะ จะเก็บกดหรืออย่างไรไม่ทราบ (หัวเราะ) คือปลายสาวจริง ๆ " (บทสัมภาษณ์)

นอกจากนี้ยังมีนักเขียนหญิงคนอื่น ๆ ที่มีผลงานแนวนี้ออกมาแต่อาจไม่ต่อเนื่องไม่ว่าจะเป็นทั้งเรื่องสั้นหรือนวนิยาย อาทิเช่น สุมิตรา จันทร์เงากับผลงานชื่อ กระดังงากลีบช้ำ, วิริล ซอลเสนีย์วงศ์ฯ ในรวมเรื่องสั้น ไข้ดอกไม้ หรือนักเขียนรุ่นครูที่เรารู้จักกันดีก็ยังมีผลงานประเภทนี้ออกมาให้เห็นบ้างไม่ว่าจะเป็น เนื้อนาง โดย กฤษณา อโศกสิน ซึ่งมีผู้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ว่า

...**พลับพลา**ของ " กฤษณา อโศกสิน " อาจจะเป็นกลลวงของผู้แต่งอย่างหนึ่งที่จะทดสอบความคิดในการยอมรับของสังคมต่อเรื่องการมีความสัมพันธ์ทางเพศของผู้หญิง บทบาทของเธอจึงมุ่งเน้นไปที่การจีบผู้ชายคนโน้นคนนี้เสียเป็นส่วนใหญ่ (ไพลิน รุ้งรัตน์, 2527) หรือ อีทม ในรอยมลทิน ของทมยันตีซึ่งเป็นการนำเสนอความคิดอย่างอิสระในการมีเพศสัมพันธ์ของผู้หญิง

นักเขียนสตรีเหล่านี้เป็นเสมือนกระแสแห่งความเปลี่ยนแปลงที่พยายามทำให้ความเท่าเทียมกันของเพศหญิงและเพศชายเกิดขึ้นและเป็นที่ยอมรับในสังคม โดยเฉพาะอิสระในการมีเพศสัมพันธ์ซึ่งเป็นเรื่องที่ผู้หญิงโดนจำกัดสิทธิ์มากที่สุด ในขณะที่สังคมได้เปลี่ยนแปลงไปมากมาย ผู้หญิงได้เข้าไปมีบทบาทอย่างทัดเทียมกับผู้ชายในแทบทุกเรื่อง เรื่องเพศซึ่งถือเป็นความต้องการตามธรรมชาติของมนุษย์ นักเขียนสตรีก็ควรจะมีสิทธิ์ในการแสดงทัศนคติหรือถ่ายทอดเรื่องราวทางเพศสู่สังคมเช่นเดียวกับนักเขียนผู้ชาย แต่นักเขียนสตรีกลับไม่ได้รับการยอมรับเมื่อเขียนเรื่องเพศและถูกวิจารณ์ไปในทางที่ไม่ดี อย่างไรก็ตามนักเขียนสตรีเหล่านี้ก็ยังมีผลงานเขียนเรื่องเพศออกมาอีกโดยมีวิธีนำเสนอที่แตกต่างกัน ทำให้ผู้วิจัยต้องการศึกษาทัศนคติทางเพศของนักเขียนเหล่านั้น เพราะเหตุใดเธอจึงกล้าแสดงออกในเรื่องเพศผ่านทางตัวหนังสือทั้งๆ ที่เป็นสิ่งที่นักเขียนหญิงทั่วไปไม่กระทำกัน และเนื่องจากการกระทำดังกล่าวจึงเป็นเรื่องที่แปลกใหม่ จึงน่าสนใจว่าผู้อ่านทั่วไปจะมีปฏิกิริยาอย่างไรต่อปรากฏการณ์นี้

ปัญหานำวิจัย

นักเขียนสตรีมีทัศนคติต่อเรื่องเพศอย่างไร จึงกล้าเขียนวรรณกรรมเกี่ยวกับเรื่องเพศอย่างโจ่งแจ้ง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อวิเคราะห์ทัศนคติของนักเขียนสตรีที่ปรากฏในงานเขียนเกี่ยวกับเรื่องเพศ
2. เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลงานของนักเขียนสตรีที่เขียนเรื่องเพศ
3. เพื่อวิเคราะห์ปฏิกิริยาของผู้อ่าน ที่เกิดขึ้นต่อผลงานและนักเขียนสตรีที่นำเสนอเรื่องทางเพศ

ขอบเขตการวิจัย

เนื่องจากนักเขียนสตรีบางคนมีงานเขียนประเภทนี้ออกมาอย่างต่อเนื่อง บางคนก็เพิ่งมีผลงานรวมเล่มออกเผยแพร่เป็นเล่มแรก ดังนั้นในการศึกษาเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจนและใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุดเท่าที่จะทำได้จึงใช้เกณฑ์ในการคัดเลือกนักเขียน ดังนี้

1. ศึกษางานเขียนของนักเขียนสตรีไทยเท่านั้น
2. นักเขียนผู้นั้นจะต้องมีผลงานเขียน ไม่ว่าจะเป็น เรื่องสั้น หรือ นวนิยาย ตั้งแต่หนึ่งเรื่องขึ้นไป
3. ผลงานนั้น ๆจะต้องเป็นงานที่แต่งขึ้นมาไม่ใช่เรื่องแปล คัดลอก หรือเลียนสำนวนนักเขียนอื่น ๆ
4. ผลงานอย่างน้อยหนึ่งเล่มต้องพิมพ์ ในระยะสิบปีนับย้อนตั้งแต่ ปี 2539 เป็นต้นไป
5. ในเรื่องที่แต่งนั้นผู้หญิงจะต้องเต็มใจหรือยินยอมมีเพศสัมพันธ์ และผู้หญิงเลือกมีความสัมพันธ์กับชายใดที่ตนพอใจก็ได้โดยที่ชายผู้นั้นไม่จำเป็นจะต้องเป็นสามีของเธอ

6. ในเรื่องนั้นจะต้องเขียนถึงการมีเพศสัมพันธ์อย่างชัดเจน
7. นักเขียนที่ศึกษายังมีชีวิตอยู่

อาศัยเกณฑ์ทั้ง 7 ข้อที่กล่าวมาได้ศึกษางานของนักเขียนดังต่อไปนี้

- ม.ล. เบญจมาศ ชุมสาย
- สุจินดา ขันตยาลงกต
- กิ่งฟ้า เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา

นิยามศัพท์

<u>ทัศนคติทางเพศ</u> หมายถึง ความเชื่อและความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ ที่ผู้เขียนมีต่อเรื่องทางเพศโดยรู้ตัว หรือไม่รู้ตัวก็ตาม ผ่านตัวละครในงานเขียนของนักเขียนสตรีที่ได้เลือกมาทำการศึกษา ประกอบด้วยทัศนคติในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

- การเป็นโสด หมายถึง ความพึงพอใจและมีความสุขกับการใช้ชีวิตโดยไม่แต่งงาน แต่อาจจะมีหรือไม่มี เพศสัมพันธ์กับคนรักหรือคนที่ถูกใจ ชั่วครั้ง ชั่วคราว

- การไม่เห็นความสำคัญของพรหมจรรย์ หมายถึง การไม่ใส่ใจกับการครองตัวหรือรักษาตัวให้เป็นสาวบริสุทธิ์จนถึงวันแต่งงาน

- การมีพฤติกรรมทางเพศกับคนอื่นที่ไม่ใช่สามีตน หมายถึง ความพึงพอใจและยินยอมพร้อมใจที่จะมีพฤติกรรมทางเพศหรือมีเพศสัมพันธ์กับ ผู้ชายที่ไม่ได้เป็นสามีอย่างถูกต้องตามกฎหมาย

- ความเสมอภาคทางเพศ หมายถึง เพศหญิงสามารถแสดงออกถึงความรู้สึกต้องการทางเพศได้เท่าเทียมกับเพศชาย

- การเป็นหม้ายหรือหย่าร้าง หมายถึง เพศหญิงมีอิสระที่จะใช้ชีวิตตามที่พอใจ ถ้าหากแต่งงานแล้วชีวิตไม่มีความสุขก็สามารถหย่าร้างได้ ไม่ใช่เรื่องน่าอาย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นแนวทางที่จะได้ทราบลักษณะของเรื่องทางเพศที่เขียนโดยนักเขียนสตรีไทยในยุคปัจจุบัน

2. เพื่อที่จะทราบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลงานของนักเขียนสตรีที่ได้ศึกษา

3. เพื่อเป็นแนวทางให้นักวิจัยรุ่นใหม่ได้ทราบข้อมูลความเปลี่ยนแปลงด้านค่านิยมและทัศนคติทางเพศของผู้หญิงซึ่งปรากฏทั้งในวงการเรื่องสั้นและนวนิยายยุคปัจจุบัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย